

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1123 ²	Κυρ. πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως (Μαθ. 1,1-25) 21 Δεκεμβρίου 2014 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὸ ὄνομα ποῦ θὰ μείνη αἰώνια

«...Καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Μαθ. 1,25)

Τὸ εὐαγγέλιο ποῦ ἀκούσαμε σήμερα, ἀγαπητοί μου, διαφέρει ἀπὸ τὰ εὐαγγέλια ὄλου τοῦ χρόνου. Ὅπως εἶδατε, ἔχει **πολλὰ ὀνόματα**. Τὰ ὀνόματα εἶνε ἐβραϊκά, ὀνόματα ἀνδρῶν γυναικῶν παιδιῶν, ἀνθρώπων ποῦ ἔζησαν στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς στὸν κόσμο.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ πρὸ Χριστοῦ ἔζησαν μὲ μιὰ ἐλπίδα· ὅτι **θὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς** στὴ γῆ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν βοσκοὶ ποῦ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα στὰ λιβάδια καὶ ἔπαιζαν τὴ φλογέρα, ἄλλοι ἦταν γεωργοὶ ποῦ ἔσκαβαν τὴ γῆ, ἄλλοι ἦταν βασιλιᾶδες ἔνδοξοι ποῦ νίκησαν σὲ διαφόρους πολέμους, ἄλλοι ἦταν προφῆτες ποῦ μποροῦσαν νὰ δοῦν τί θὰ συμβῆ ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ - διακόσια χρόνια, κι ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν πατριάρχες ὅπως ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ.

Τί θὰ πῆ πατριάρχης; Ἀκούμε «ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ»· τί θὰ πῆ πατριάρχης; Τότε, τὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια, οἱ οἰκογένειες ἦταν πολυμελεῖς. Ἄν πᾶς σήμερα σ' ἓνα σπίτι, βλέπεις δύο τρεῖς τέσσερις ἀνθρώπους· στὰ σπῖτια ἐκεῖνα τὰ παλιὰ, τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ξέρετε πόσοι ἦταν; Διακόσοι τριακόσοι τετρακόσοι πεντακόσοι!... Γεννοῦσαν παιδιά, καὶ εἶχαν ἐγγόνια καὶ δισέγγονα. Οἱ γενάρχες λοιπόν, οἱ ἀρχηγοὶ τέτοιων μεγάλων οἰκογενειῶν, ὠνομάζονταν πατριάρχες. Καὶ μέχρι σήμερα, μιὰ οἰκογένεια ποῦ ἔχει πολλὰ παιδιά λέγεται πατριαρχική. Τέτοιες οἰκογένειες εἶνε σήμερα πολὺ σπάνιες. Μία τέτοια βρῆκα στὴν Πρέσπα. Τώρα ἡ οἰκογένεια ἔχει συνήθως τρία - τέσσερα μέλη, καὶ τελείωσε. Τότε ὅμως τὰ σπῖτια ἦταν γεμάτα παιδιά ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, εὐλογία Θεοῦ. Ὅπως σ' ἓνα χωριὸ τῆς περιφερείας μας. Εἶχε πεθάνει ἓνας γέροντας ἐνενηντα χρονῶν καὶ πῆγα στὴν κηδεῖα. Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του. Εἶχε δέκα παιδιά, εἰκοσι-

πέντε - τριάντα ἐγγόνια, καὶ καμμιά πενηνταριά δισέγγονα. Αὐτὴ εἶνε ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια, καὶ σπανίζει πλέον.

Ὅλοι αὐτοὶ βέβαια ποῦ ἀκούσαμε τὰ ὀνόματά τους εἶνε σήμερα ἀγνωστοὶ στοὺς πολλούς. Ἄλλοι τώρα εἶνε γνωστοὶ στὸν κόσμο. Ἄν ἀνοίξῃς ἐφημερίδες τηλεοράσεις ραδιόφωνα, ἀκοῦς ὀνόματα νομαρχῶν, ὑπουργῶν, πρωθυπουργῶν, μεγάλων καὶ ὑψηλῶν προσώπων. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγα χρόνια ὅλα τὰ ὀνόματα αὐτὰ θὰ σβήσουν. Σᾶς ἐρωτῶ, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ πλούσιος στὴν πόλι σας; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς κυβερνοῦσε τὴ χώρα; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς ἦταν ὁ δεσπότης σας; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιά ἦταν ἡ πιὸ ὠραία γυναίκα καὶ ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ λεβέντης νέος ποῦ τοὺς θαύμαζε ὁ κόσμος; Κανεὶς δὲν θυμᾶται. Μόνο τὰ κόκκαλά τους μείνανε, κι αὐτὰ σὲ λίγο θὰ λειώσουν. «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2).

Λησμονοῦνται λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι, λησμονοῦνται τὰ ὀνόματα. Ἄλλὰ μέσ' στὰ δισεκατομμύρια ὀνόματα ἓνα δὲν λησμονεῖται. Θὰ περάσουν ἑκατὸ διακόσια τριακόσια χίλια χρόνια, θὰ σβῆσῃ ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα, μὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ θὰ μείνη αἰώνιο καὶ ἀθάνατο. Εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ **Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Εἶνε τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο τελειώνει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἄφοῦ ἀναφέρει ὅλα τὰ ὀνόματα μικρῶν-μεγάλων, βοσκῶν-γεωργῶν, ἀνδρῶν-γυναικῶν, βασιλέων-προφητῶν, καταλήγει· «...καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Μαθ. 1,25).

Ἰησοῦς! Τί σημαίνει τὸ ὄνομα *Ἰησοῦς*; Εἶνε ἐβραϊκό. «*Ἰησοῦς*» σημαίνει **σωτῆρ, λυτρωτῆς, ἐλευθερωτῆς**. Μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστὸς. Ἄπὸ τί μᾶς ἔσωσε; Θ' ἀκούσατε νὰ λέῃ κάποιος· Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἔσωσε· ἤμουν χρεωμένος, θὰ πῆγαίνα φυλακή, κι αὐτὸς πῆγε

καὶ πλήρωσε τὸ χρέος μου καὶ τώρα εἶμαι ἐλεύθερος. Ἄλλος πάλι, πού ἦταν ἄρρωστος, λέει· Αὐτὸς ὁ γιατρὸς μὲ ἔσωσε· ἤμουν γιὰ θάνατο, κι αὐτὸς μοῦ ἔκανε ἐγχείρησι καὶ ζῶ. Καὶ ἄλλος πάλι λέει· Κινδύνευα νὰ πνιγῶ στὸ ποτάμι, καὶ ὁ τάδε ρίχτηκε καὶ μ' ἔσωσε.

Αὐτὲς εἶναι μικρὲς σωτηρίες. **Ὁ Χριστὸς ἀπὸ τί μᾶς ἔσωσε;** Ἄχ νὰ μπορούσαμε νὰ τὸ καταλάβουμε! Μᾶς ἔσωσε ἀπ' τὸν πιὸ μεγάλο κίνδυνο. Παραπάνω ἀπ' τὸν πνιγμὸ στὸ ποτάμι, παραπάνω ἀπ' τὸ ναυάγιο στὴ θάλασσα, παραπάνω ἀπὸ τὴν πυρκαγιά, παραπάνω ἀπὸ τὴν πλημμύρα, παραπάνω ἀπ' τ' ἀστροπελέκια, παραπάνω ἀπ' τὸ σεισμό, παραπάνω ἀπὸ ἀσθένειες, παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο κακό, τὸ πιὸ φοβερὸ εἶνε κάτι πού δὲν τὸ ὑπολογίζουμε· γελάμε ἅμα τ' ἀκούσουμε. Ποιὸ εἶνε τὸ φοβερῶτερο κακὸ ἀπ' ὅλα; **Ἡ ἁμαρτία.** Ἡ ἁμαρτία ἔχει πολλὰ ὀνόματα· εἴτε λέγεται ἀδικία καὶ κλεψιά, εἴτε λέγεται ψευδομαρτυρία (πᾶς στὸ δικαστήριον καὶ ξαπλώνεις τὸ χέρι σου στὸ Εὐαγγέλιον), εἴτε λέγεται πορνεία καὶ μοιχεία, εἴτε λέγεται φθόνος καὶ κακία καὶ μίσος, εἴτε λέγεται ὑπερηφάνεια καὶ ἀλαζονεία, κ.τ.λ., ἡ ἁμαρτία εἶνε τὸ φοβερῶτερο κακό. Εἶνε **θηρίο ἐπτακέφαλο** σὰν ἐκεῖνο πού εἶδε ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψι. Ἔχει ἕνα σῶμα καὶ ἕνα στομάχι, ἀλλὰ ἐπτὰ κεφάλια· ὅποιο κεφάλι κι ἂν σὲ φάη, στὸ ἴδιο στομάχι θὰ πᾶς. Ἀπὸ τὴν ἁμαρτία λοιπὸν μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστὸς. Καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται σωτήρας· διότι ἔσωσε τὸν κόσμον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶνε δύναμις. Μέγα ὄνομα. Ἄν δὲν μπορῆς νὰ κάνης πολλὰς προσευχὰς, ἀρκεῖ νὰ ἐπικαλεσθῆς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Γονάτιζε κάθε βράδυ, προτοῦ νὰ κοιμηθῆς· προτοῦ νὰ σᾶς πάρη ὁ ὕπνος, γονεῖς καὶ παιδιὰ γονάτιστε κάτω ἀπ' τὶς εἰκόνες καὶ πέστε δυὸ λέξεις· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό». Ἄν πῆς μὲ τὴν καρδιά σου τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...», τὸ ὄνομα αὐτὸ κατεβάζει τὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς· Στὸ ὄνομά μου θὰ βγάξετε δαιμόνια, στὸ ὄνομά μου θὰ θεραπεύετε ἄρρώστιες, στὸ ὄνομά μου θὰ ἀνασταίνετε νεκρούς, στὸ ὄνομά μου θὰ μετακινήτε βουνά. Ἔχει δύναμις τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀναφέρουμε μὲ εὐλάβεια καὶ μὲ πίστι.

Γι' αὐτὸ **νὰ μὴ φοβᾶται ὁ Χριστιανὸς τίποτα.** Ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ γυναίκα ἀπὸ ἕνα χωριὸ καὶ ἔτρεμε. –Τί ἔχεις; –Φοβᾶμαι. –Τί φοβᾶσαι; –Νά, ἐκεῖ στὴ γειτονιὰ μιὰ κακιὰ γυναίκα μοῦ ἔρριξε μάγια στὴν αὐλή. Κ' ἐγὼ τώ-

ρα τρέμω μὴ μοῦ συμβῆ κανένα κακό, στὸν ἄντρα μου, στὰ παιδιὰ μου. Λέω· –Πιστεύεις στὸ Χριστό; –Πιστεύω. –Ποιὸς εἶνε πιὸ δυνατός, τὴ ρωτῶ, ὁ σατανᾶς ἢ ὁ Χριστός; –Ὁ Χριστός. –Ἔ, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶνε πιὸ δυνατός, μὴ φοβᾶσαι. Κάνε τὸ σταυρό σου καὶ τὴν προσευχή σου, κι ὅπως ὁ λαγὸς φοβᾶται τὴ βροντή, ἔτσι καὶ ὁ διάβολος φοβᾶται τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ὅταν πιστεύης, ὅλοι οἱ μάγοι κι ὅλοι οἱ διαβόλοι νὰ μαζευτοῦνε, δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν τίποτε ἀπολύτως.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὸ πιὸ γλυκύ, εἶνε τὸ ὄνομα πού πρέπει ν' ἀγαποῦμε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Στὸ Παρίσι ἕνας ἄρρωστος μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο. Εἶχε –Θεὸς φυλάξι– καρκίνο, αὐτὴ τὴν ἀρρώστια πού σαρώνει τὸν κόσμον σὰν τιμωρία ἀπὸ τὸ Θεό (τὸ λένε τὰ βιβλία, ὅτι θὰ ῥθῆ μιὰ ἀρρώστια πού θὰ σαρώνη τὸν κόσμον). Ὁ καρκίνος πιάνει σὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καρκίνο στὴ γλῶσσα. Ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε, ὅτι ἦταν ἐπιβεβλημένο νὰ τοῦ κόψουν τὴ γλῶσσα. Μετὰ τὴν ἐπέμβασι, τοῦ εἶπε, δὲν θὰ μπορῆς νὰ μιλᾶς πλέον καθόλου· θὰ εἶσαι ἀμίλητος. Πὲς λοιπὸν, ποιά λέξι θέλεις νὰ εἶνε ἡ τελευταία πού θὰ προφέρῃς;... Περίμεναν ὅλοι ν' ἀκούσουν τί θὰ πῆ. Μάνα μου, εἶπε; πατέρα μου, εἶπε; παιδί μου, εἶπε; Τί εἶπε· **Χριστέ μου, ἐλέησέ με!** Μακάρι, ὅταν πλησιάζη ἡ τελευταία ὥρα μας, νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴ δύναμι νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς μὲ πίστι· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

* * *

Τ' ἀγαποῦμε, ἀδελφοί μου, ἐμεῖς τὸ ὄνομα αὐτό; Ἀγαποῦμε τὸ παιδάκι μας, τὸν ἄντρα μας, ἄλλα πρόσωπα· τὸ Χριστὸ δὲν τὸν ἀγαποῦμε. Ἦ τὸν ἀγαποῦμε λίγο, ψυχρά. Δὲν μᾶς συγκινεῖ τὸ ὄνομά του. Κι ὄχι μόνο δὲν τὸ τιμοῦμε, ἀλλὰ καὶ τὸ βλαστημοῦμε. Μέσα στὴν ἐκκλησία ψάλλουμε *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*· καὶ μόλις βγοῦμε ἔξω, ὅπου νὰ σταθῆς, σὲ δρόμους σὲ λεωφορεῖα σὲ σιδηροδρόμους σὲ καφενεῖα σὲ ταβέρνες σὲ νυχτερινὰ κέντρα, παντοῦ, ἀκοῦς νὰ βλαστημοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὅχι ἔτσι! Εἶπαμε ὅτι ὅλα τὰ ὀνόματα θὰ σβῆσουν, θὰ ξεχαστοῦν· μετὰ ἑκατὸ χρόνια κανεὶς δὲν θὰ τὰ θυμᾶται. Ἀλλὰ ἕνα ὄνομα **θὰ μείνῃ αἰώνιον**· τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ τιμοῦμε μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὰ ἔργα μας, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**